

religgende Lov, som først skal være gjældende for Aaret 1851; i hvert Fald vilde Rigsdagen derved have bundet sine Hænder med Hensyn til hiin Lov, medens, naar det skulde findes hensigtsmæssigt at optage Omkostningerne for Rigsdagen særskilt som en bestaaende Post og fordele den paa Land og Kjøbstæder paa en eller anden Maade, saa vil det jo altid kunde gjøres ved en særskilt Lov hver Gang Rigsdagen træder sammen, isald det ikke skulde findes, at man burde optage den som en Budgetpost. Dersom hiin Lov ikke var forelagt, saa kunde man sige, at Finantsministeriet paa en Maade vilde komme i Forlegenhed for denne Sum, men ikke engang det kan påaastaaes, da det Lovudkast, til hvilket jeg henpegede, jo aabner Leilighed til at bevillige Summen, naar Rigsdagen skulde ansee det for hensigtsmæssigt.

Krieger: Jeg skulde i det Hele ganske tiltræde det Synspunkt, som blev gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand, som nys havde Ordet; det forekommer nemlig ogsaa mig, at den store Vigtighed, som der fra et almindeligere Synspunkt maatte tillægges Lovforslaget efter den Maade, hvorpaa § 2 var affattet, har tabt sig, og at man altsaa har naaet det vigtige Resultat, at Sagen ikke længere er saa vigtig. Det er nemlig aldeles umiskjendeligt, at Ordene i § 2 vare meget truende. Man kunde bruge den Skattnorm, som blev opstillet i § 2, til hvad det skulde være, og vistnok er det blevet sagt, at der ingen Fare var forbunden dermed under en constitutionel Forfatning, da jo Folkerepresentationen altid kunde passe paa; men det er jo dog en aldeles vitterlig Sag, at i intet Land er Skattebyrden bleven drevet saa høit op, som i de constitutionelle; der er i intet Land blevet udfæret saa høie Skatter, som i de constitutionelle Stater, og det af den simple Grund, at den Regjering, som støtter sig paa en Folkerepresentation, er langt stærkere, end en absolut Regjering; den kan altsaa under visse Forhold og til visse Tider lægge langt større Byrder paa Folket, end den bør gjøre, naar den staaer alene, uden at støtte sig paa Folkets lovlige Organ. Jeg troer altsaa, som sagt, at det er et betydeligt Resultat, der er

opnaaet, idet den ærede Finantsminister har erklæret, at Regjeringen ikke væsentlig fastholder det Grundlag, hvorpaa Lovudkastet var bygget; jeg havde vel for mit Bedkommende ønsket, at den ærede Minister mindre havde bøiet sig for formeentlige Autoriteter, og at han mere havde bøiet sig for en paa en fornyet og gjentagen Overveielse vunden Overbeviisning om Forholdet mellem Grundlovsændelsen og Udkastet; men da dette Spørgsmaal ikke er reist til Forhandling, saa tænker jeg, at Thinget ønsker, at man gaaer ind paa det constitutionelle Spørgsmaal, for at give sit Bidrag til Løsningen deraf. Det tør ansees for erkjendt, at Ministeriet i sin Heelhed, det være sig af den ene eller den anden Grund, opgiver Forslaget i § 4, hvorefter det skulde overlades til Finantsloven, at bestemme den nye Stats Størrelse, og at Regjeringen ligeledes i sin Heelhed opgiver den Hovedtanke, hvorpaa § 2 er bygget, nemlig at have en Skattnorm, som omfattede baade Land og Stad. Derimod staaer det Spørgsmaal tilbage, men som ikke vedkommer § 1 og 2, om ikke en vis Hartkornseenhed kunde finde Sted, og navnlig staaer det Punkt tilbage, som den ærede Finantsminister antydede, nærmere egnede sig til Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, nemlig om der ikke kunde træffes en Lettelse for Amtsforvalterne, saaledes at de fik et Par Linier færre at skrive, og det er jo vistnok et Punkt, som med største Fornøielse vil blive taget under Overveielse med de ærede specielt sagkyndige Medlemmer, med den ærede Finantsminister, og med hvem ellers, der maatte interessere sig for denne Sag. Der foreligger altsaa nærmest kun eet Punkt, hvorom der kunde være nogen væsentlig Uoverensstemmelse med det ærede Ministerium ved disse §§ 1 og 2, og selv her vil det vise sig, at Uoverensstemmelsen ikke er stor; det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der i dette Lovforslag skulde optages nogen Regel om en Skatteudskrivning til Veberlag for Rigsdagsudgifterne. Jeg siger, at, skjøndt det ærede Ministerium dog snarest fastholder denne Deel af sit tidligere Forslag, saa er Uoverensstemmelsen dog virkelig ikke stor; der var navnlig forlangt 90,000 Rbd., der skulde paalægges